

~PREBUJENJE V RAZSVETLJENO KOZMIČNO ZAVEST~

Odlomki iz prihajajoče knjige dr. Mire Omerzel - Mirit z naslovom

»KOZMIČNA TELEPATIJA ONKRAJ MISLI IN ZVOKA«
*prebujenje v razsvetljeno kozmično zavest – med osebno izkušnjo
in duhovnimi tradicijami ljudstev sveta.*

Razsvetljenje imenujemo tudi prebujenje ali Kozmična zavest, kar pomeni dojeti ali prebuditi se v tisto resničnost, ki nam je bila dotlej neznana ali prikrita. Skozi življenjsko izkušnjo in duhovno rast se prebijamo do trenutka, ko uzremo svet drugače : z lahkotnostjo bivanja spoznamo resničnost tistega, kar imenujemo sicer neresnično ali iluzija. Z globokim mirom v duši se zavemo, da nam življenjske igre ni treba igrati tako resnobno, turobno, nečakano, zahtevno, prizadeto, užaljeno, jezljivo..., tudi če življenje ne teče po naših pričakovanjih in zahtevah ... Skratka, z mirnostjo dojamemo svojo igro in vloge, ki jih igramo oziroma smo jih igrali. Naša razumska utemeljevanja, ki so nastala na osnovi raznovrstnih miselno-čustvenih vzorcev, stališč in odzivanj, izgubijo svojo moč. Vzorci in vsi razlogi, s katerimi opravičujemo in utemeljujemo svoja dejanja, so spregledani. Zavemo se tihe igre uma in ega, ki ne želita sprememb, a nas obvladujeta. Predno dokončno doživimo prebujenje, gremo skozi zavedanje, ki je sicer prisotno globoko v naši biti in ga je možno sprožiti v vsakem trenutku. V vsakem trenutku se sicer lahko pričenjamo zavedati brbotanja uma, ki želi nekaj »po starem« in po naučenih pravilih. Ki želi, da razmišljamo, kot smo bili vajeni. Ki želi, da se še naprej burno čustveno in po ustaljenih vzorcih odzivamo na dogajanja, ki želi, da ne spregledamo nesmiselnosti našega jamranja in negodovanja.

Ko v vsakem trenutku z jasnostjo zavedanja dojemamo ponavljajoče se misli in čustvene vzgibe, ki vrejo iz podzavesti in nam narekujejo odzivanja po ustaljenih navadah, ki nas tako ali tako ne osrečujejo, se resnično premaknemo na ono stran zidu. Zid lahko simbolično imenujemo nevidno notranjo oviro ali prepreko ob katero trčimo, ko se pričenjamo prebujati in ki pravzaprav pomeni mejnik med tostranskimi običajnimi čustveno burnimi odzivanji in izkušnjami ter jasnostjo mirnega zavedanja na drugi strani zida, ki bi jo lahko imenovali tudi prosvetljena zavest, Budina ali Kristusova zavest, Kozmična zavest, Vakantankina, Lalajeva, Izvorna ...

Ko pripotujemo k tej pomembni razširjeni zavesti, vstopimo skozi nenadoma odprta vrata še pred kratkim neprebojnega zidu in se zavihtimo v drugačen svet. Zid je simbol tudi za odpor v nas, je simbol za nespregemanje in nepredanost, simbol za nekaj, kar bi lahko pomenilo tudi nerazumevanje trenutka, ki ga živimo. Ko obtičimo pred njim, imamo vedno dve možnosti : ali se spopademo z življenjskimi preizkušnjami in balastom ter se pogumno zavihtimo preko njega in transformiramo vse ovire na poti v prosvetljenje ali pa se ustavimo in sprememb v življenju ne dopustimo. Obtichimo v svetu nesrečnosti in ogroženosti, ko trmasto vztrajamo pri vseh tistih mislih, čustvih in dejanjih, ki ne temeljijo na brezpogojni ljubezni duše, ko ne sprevidimo, da nam jezljivost, žalovanje, kritiziranje in obsojanje ne prinašajo prav nič dobrega in da jih kot papige ponavljamo brez jasnega zavedanja o vzrokih in posledicah tovrstnega delovanja. Tisto,

kar razumemo pod pojmom jasnost uma, je tako ali tako pogosto le ponavljanje napak in že tolikokrat prežvečenih reakcij čustev in misli, obsojanj, pričakovanj, razlaganj, zahtev..., ki nas nezmotljivo vodijo v posledične popravne izpite, ki zopet narekujejo ponavljanje podobnih situacij, v katerih bi se zmogli naučiti, da vse to, kar počnemo ne velja. In da v nas še vedno tiči potisnjena bolečina. Ko spregledamo to in uvidimo nesmisel svojega početja, se pričanja proces prebujenja. Življenje se obrne na glavo, ko spoznamo, da s svojimi čustvenimi reakcijami, mislimi in dejanji (vzroki), pogojujemo v svojem življenju številne raznovrstne (predvsem nezaželene) situacije in odnose in tudi odzivanja drugih ljudi.

Zavimo se sebe - svojega bistva. Tistega nesnovnega, ki povzroča v vsakodnevnem življenju tudi vse snovno, otipljivo, nesrečno... Uvidimo, kako sami ustvarjamo nesrečnost lastnega občutka ogroženosti in netolerantno odzivanje sebe in drugih, ker ne uspemo sprevideti svojih lastnih zrcalnih podob (drugi nam kažejo kot v zrcalu naše »hibe«, nesrečnosti, pomanjkljivosti), naših lastnih nezavednih klicev »na pomoč«, ki kličejo po transformaciji nezadostno ljubečih čustev, misli in dejanj, ki nam stojijo na poti v samozavedanje in prebujenje.

Življenje pred zidom je kot ponavljajoča se stara plošča, ki je ne moremo sneti z gramofona, saj se ne zavedamo niti tega, da igra, da se ponavlja, da nam kaže sliko naših nazrelosti in manjkov, ki pa nas še kako vznemirjajo! Krivimo druge, češ, kaj so nam naredili, in ne vidimo, da smo režiserji vseh dogodkov v svojem življenju sami. Smo režiserji, scenaristi in glavni igralci lastne drame (življenja), odlični maskerji in izjemni kostumografi, ki si izmišljujemo vsakodnevne lažne podobe. In sami ustvarjamo zvočno kuliso laži, besed sprenevedanj, krikov groze in jeze, uničujočih notranjih neslišnih zvokov, obupa in brezupa ter kritičnih misli presojanj in obsojanj. Vse omenjeno so istočasno tudi naši klici na pomoč. In mislimo, da se nam »svet dogaja«. Vendar je to daleč od resnice. Svet se nam ne dogaja, življenje se odvija po scenarijih naših lastnih napak in odzivov.

Kozmični računalnik ali Božanska Inteligenca z neizmerno natančnostjo pripelje naše življenje natanko v tiste situacije, ki jih potrebujemo, da bi končno dojeli, kar moramo dojeti in popravili: da vsa nemirna čustva (imenovana tudi »negativna«, ki to niso, so le polarna...) ne veljajo, da nas vlečejo v turobni svet ponavljajočih se situacij, ki jih seveda nikakor ne bi želeli več izkusiti ... Toda nemogoče je pretentati veliki Kozmični um, ki nam »trdoglavcem« ponovno potrpežljivo prinaša možnost skozi bolečino, trpljenje in ogroženost, da bi z drugačnim odzivanjem lahko stopili onkraj zidu v mir in prosvetljenje. Da bi stopili iz teme v svetlobo. Boleče in nemirne situacije se nam ponavljajo (leta in leta in celo življenja) le zato, da bi doumeli, sprejeli, se predali trenutku in situacijam z zavedanjem toka vzrokov in posledic (zakaj tako, zaradi česa ponavljamo vajo...), da bi se odzvali brez zahtevajočih pričakovanj z mirnostjo ljubezni duše in jasnostjo življenjskega trenutka. V vsakem trenutku lahko vidimo vajo, ki nam vedno prinaša le napredek v duhovni rasti in možnost prehoda skozi zid. Če ne vidimo ali nočemo videti ali se nam zdijo te trditve nesmiselne, pomeni, da še tavamo v temi nezavedanja oz. nerazumevanja bistva življenja tukaj in zdaj.

Ko je zavest zrela, ozaveščanje dovolj tekoče in jasno, srce dovolj odprto, delovanje v služenju brez zahtevanj in pričakovanj, se zgodi prehod - prehod onstran. Onstran življenja, ki mu pravimo dolina solz, onstran sveta ogroženosti in teme. S prosvetljeno zavestjo bomo uzrli smisel in nesmisel vseh dogodkov, situacij in odnosov v našem življenju ter se znašli v izkustvu

prosvetljenega življenja, ki pozna globoki in trden mir, kakršen nam poprej še ni bil znan, ki pozna širino ljubezni, ki je temelj tega miru, in zavedanje, ki izniči vse tegobe. Končno lahko tolerantno gledamo tudi na druge in njihova dejanja, s popolnim odpuščanjem odpustimo tudi tisto, kar se nam je poprej zdelo povsem nesprejemljivo in celo zlonamerno, ker se zavemo, da je vsakdo na svoji postaji na poti do istega cilja, na poti do prebujene zavesti.

Vsi igramo, vsi režiramo svojo igro življenja, eni bolj zavedajoče, drugi manj, eni povsem brez zavedanja, tretji morda že z jasnostjo prebujene zavesti. Stopamo proti cilju svojega bivanja na zemlji. Po mukotrpnem življenju brez razumevanja in zavedanja v prosvetljeni zavesti sedaj lahko s svetlobo v duši zremo skozi temo, pa tudi razumemo, celo sprejemamo, odpuščamo... In končno s svojim mirom in zavedanjem brez kakršnegakoli truda intenzivno spreminjamo svoje življenjske izkušnje in odzivanje okolice. Motečih čustev in misli ni več! Kar smo si nekoč le želeli, pa nikdar dobili, se končno uresničuje. Brez posebnega prizadevanja.

Zavedajoča se in ljubeča misel uresničuje naše potrebe in želje, ki so naš »telefon z Bogom«. Ali drugače - naš um resonira s Kozmičnim umom in je v skladu z božanskim planom ali zemeljsko-kozmičnim utripom življenja, s kozmično-zemeljskimi zakoni (Zemlja je le del kozmičnega prostranstva) in trenutkom, ki ga živimo. Prinaša nam podporo, zaščito in mnogo, mnogo manj navora za uresničitev življenjskih želja in ciljev kot v svetu, ki smo ga zapustili, v svetu neumornega prizadevanja, nejasnosti in uničevalnosti... Resničnost iz tega iluzornega sveta temačnosti se spremeni v neresničnost in nepomembnost ter spremeni v resnico (onkraj), ki nam je bila v prejšnjem neprebujenem svetu nedostopna in neresnična: v resnico počela našega bistva v zavezi z Izvorno življenjsko energijo.

Tako se vsa bremena in težke izkušnje spreminjajo v enkratne priložnosti, ki nato ukinjajo ponavljajoče se »izpite« in »vaje« iz neprosvetljenega sveta, ki ga s prebujeno zavestjo zapustimo. Tudi če se nas tu in tam po prehodu še dotakne kaotična zahtevnost neprosvetljene zavesti, jo lahko onkraj zidu v nekaj minutah transcendiramo in preoblikujemo v čisto zavedanje in sprejemanje, ki izniči vsakršno grozno, zahtevo, nemir, nesprejemanje, težave... Mir prosvetljene zavesti presvetli temo. Izniči sodbe, zavist, ljubosumje, jezo, žalost, obsojanja in vsa prepričanja, ki smo jih pridobili, se jih »nalezli« ali ustvarili, da bi sami sebe opravičili in lažje obsodili druge za neljube dogodke v našem življenju. Naš um, ki se skriva v iluziji ali pred resnico, ne želi videti naveze vzroka in posledice, pač pa laže sam sebi oziroma nam samim, da bi lahko še naprej ponavljali neprosvetljene napake. Da ego (um) ne bi razpadel. In želi imeti prav za vsako ceno, zato se spuščamo v prepire in dokazovanja, v bitke in celo vojne. Če imamo prav mi in to v sebi vemo, bomo brez dvoma ali strahu ostali ali zapustili prizorišče, odnos, situacijo... In ohranili mir. In dopustili tudi drugim, da imajo »svoj prav«, čeprav zmoten, da ostajajo v iluziji, če je še potrebna. Prosvetljeni se ne trudi spreminjati drugih. Sprejme in se predaja z lahkoto.

Prosvetljeni ne potrebuje utemeljevanj in zagovarjanj razlogov in stališč, ker je prevzel odgovornost za dogajanje, spregledal svojo življenjsko igro in dopustil preobrat. Širina zavedanja mu je omogočila pogum in neustrašnost ter spoznajo tudi najbolj bolečih izkustev življenja in mu omogočila, da preneha z obtoževanjem in uvidi lasten scenarij in režijo. V prosvetljeni zavesti se iz našega življenja umaknejo občutki krivde, zavedno in nezavedno laganje in netolerantno dokazovanje, občutki žrtve, ki naj bi nas opravičevali v nadaljnjem

ponavljanju napak. Takšen človek se lahko tudi pogumno **samožrtvuje za blagor ljudi in občestva** v »bitki s temo«, saj mu **služenje drugim** postane prednostno.

Življenjsko izkustvo in doživljanje prosvetljeni prepozna kot pravi duhovni utrip, opazuje in sprejema življenje takšno, kakršno je, prav tako dogodke in odnose v njem. Našteto zbudi v njem odgovornost, ki je nujna za prehod preko zidu. To se zgodi, ko se poveže s svojim duhom, z dušo, s svojim bistvom ali jazom, ko uzre in razume kaos življenja tostran zida in se stopi s Kozmično zavestjo (zakoni/Bogom), ki ga poveže tudi z vsem v vesolju.

Biti kreator ali ljubiti sebe in druge, sprejeti in predati se

Predaja in sprejemanje izničita našo zataknjenost v ovire na duhovni poti in tako resnično postanemo kreatorji svojega življenja. **Nezavedni um v vlogi režiserja je odpuščen, režijo prevzame naše bistvo, naša duša.** Nekatere neljube situacije se lahko ponavljajo in ponavadi tudi se, saj še nismo popolno izpeljali vaje, vendar se doživljanje in kvaliteta izkustva spremeni. Prav tako hitrost sprevidenja in popravljanja, da bi »vajo« popolno in povsem do konca izpeljali. Prebujena zavest zaznava in razume tudi nezavedno, spregleda tihe vzgibe, vzroke naših učenj in se s hvaležnostjo predaja učenju. Prebujenje ni slepo sledenje, temveč je naveza z vse prisotno Zavestjo Univerzuma, ki nam podeli voljo in moč za samokreacijo življenjskega izkustva.

Želja po dokazovanju in priznanjih se umakne oziroma izniči, prav tako »nuja« po kopičenju materialnosti, saj je ne potrebujemo in svoje mesto končno dobiva veselje in radost in lahkotno služenje drugim. Kar bomo počeli, bomo počeli brez zahtevnega pričakovanja in z mislijo, da bo naše početje olajšalo življenje drugim. **Šele sedaj postanemo medij za darove iz Kozmosa, ki se spuščajo za nas in za druge.** In odpirajo se v nas talenti in zmožnosti, ki jih še nismo izkusili in s katerimi presegamo do tedaj znano (zamejeno). Postanemo nemoten vir življenjske izkušnje po naši zamisli (a usklajeni z utripom narave/Vesolja/kozmičnimi zakoni/z Božansko voljo ...) in dogovori, obveze ter zvestoba našim ciljem se uresničujejo sami po sebi - brez predpostavke »morati«. Pričnemo ustvarjati odnose, ki nam omogočajo nadaljnjo radostno rast, da bi doživeli sebe kot bitje brez meja. Samouresničujemo se skozi odnos. Ali pa nam odnosi ne pomenijo več učnega pripomočka. Če pa, pa nam omogočajo spoznajo o svoji lastni biti, duši in duhu. Zahteve in neljubeča pričakovanja naslovljena na drugega se umaknejo prosvetljeni zavesti. S hvaležnostjo sprejemamo tudi vsak nesnovni dar, ki ga prejemamo od drugega kot življenjsko podporo. **Način odzivov in potreb se spremeni. Odnosi in situacije v življenju nam omogočajo preverjanje**, kako radostno, s kakšno kvaliteto ljubezni in kako celovito smo sedaj sposobni sprejemati življenje. Kako smo se sposobni povezati z drugimi. Življenje iluzije se spremeni v sanje.

Prehod skozi zid se običajno zgodi, ko najmanj pričakujemo, najpogosteje za tem, ko je tema (nesrečnost) najgostejša (imenovana tudi noč duše«), ko že skorajda obupamo, ko se nas zaradi težav dotakne brezvoljnost, občutek nesmiselnosti, naveličanosti... A v brezupu tli upanje. Teh čustev ne skreira naša duša, temveč naš ego in še vedno neprosvetljena zavest. Prehod na ono stran zidu se zgodi kot nepričakovan čudež. **Ko z veličino duše premagamo lastno brbotanje nesmislov uma.** A ko imamo nos na zidu, bi najraje pobegnili, se umaknili, se zjokali

sami nad sabo in za večno obtičali v temi... Vendar nas dušina nezmotljiva modrost povleče naprej. Na srečo.

Če zmoremo z brezpogojno ljubeznijo skozi kaos težav, bomo vstopili tudi v **samozavedanje**, ki je **samouresničitev ali prebujenje samo**. Ko sprevidimo zadnji in **najtežji preizkus**, se v nekem trenutku, ko je »**steklenica izkustev polna**«, **zgodí čudež**: v nas se naseli mirno in **popolnoma drugačno dojetje življenja in izkustva, občutenje in zavedanje v veselju nad življenjem**, kakršnega še nismo občutili. **Sledi razširitev zavesti tudi v brezčasje in brezprostorje. Začutimo čas v večnosti, začutimo brezmejno večnost v trenutku. Začutimo resnico. Začutimo povezanost z vsem in tudi v samemu sebi. Začutimo ljubezen kakršne še nismo spoznali. In tako postanemo kreatorji v skladu z obstoječim ali božansko voljo.**

Sprva doživimo prosvetljenjska izkustva hipoma, morda le za nekaj trenutkov ali minut, in ponovno se vrnemo v izkušnje teme. In če zmoremo dovolj poguma in ozaveščenosti za nadaljnje učenje, se ponovno zavijemo v opojne trenutke prebujene Kozmične zavesti, ki nas zopet obdari z novim izkustvenim darom, z darom, ki nas vleče naprej in nam onemogoča, da bi obupali: tako za več ur, dni, mesecev...

In nekega dne doživimo trajno prosvetljenje. Nihanje lahko traja tudi več let, a vendar nekoč prispemo do končne postaje. In lahko vzkliknemo: **Življenje je lepo!** In bivanje lahkotno. **Vse, kar nam je potrebno storiti, je, da s čuječim samozavedanjem hodimo skozi življenje in poskušamo sprevideti, kako čutimo in mislimo ter kaj počnemo.** Da smo kot jaguar ves čas budni, kot orel v višavah ves čas na preži, da oplenimo, kar smo opazili (življenjski plevel) in se kot kača prelevimo v vse čudovitejše (zavestnejše) bitje. **In ne dovoliti našim nemirnim čustvom in (egocentričnim) mislim ter uničujočim dejanjem, da nas preplavijo in obvladujejo**, ampak se poskušamo odgovorno prepustiti spremembi in zavedanju ter opuščanju tistega, kar nas ovira pri samouresničenju in prebujanju: **jeze, strahu, zaskrbljenosti, obupa, sovraštva, zavisti, ljubosumnja, pričakovanja, laganja, zahtevanja, kritiziranja, pridobitništva preko meja svojih potreb ali na račun drugega, ustvarjanja lažnih razlogov in utemeljevanj ter ustvarjanja občutkov krivde** tako pri sebi kot pri drugih! **Z občutkom krivde se tako ali tako le skušamo opravičevati sami pred seboj, da bi si zagotovili nekakšno opravičilo za ponavljanje napak in vsega naštetega.** Ker se duša še vedno ne zaveda zamejitev in še vedno ne razume življenjskih zakonov. **In ker zlo nastaja iz nezavedajočega, iz nezavedajoče neprosvetljene zavesti, ki ne ve kaj dela**, da nas kot orehovo lupinico premetava vihar na morju, **lahko z zavedanjem zlo (tudi nesrečo, pomanjkanje, bolezen ...) tudi ukinemo, ko ga prenehamo ustvarjati** v svojem življenju. Tako samouresničuje vplivamo tudi na osebno in planetarno evolucijo človeštva. **In tudi drugim ne dovolimo destruktivnosti, usmerjene na nas.**

Končno lahko resnično ljubimo sebe. In ker smo v stiku s svojo veličastno dušo in njeno modrostjo, lahko vse delimo tudi z drugimi in vzljubimo tudi druge. Zato se zavejmo in pustimo, da življenje teče. Le samouresničeno (prebujeno) zavedanje je neboleče. Če pa že kdaj zaboli, se hipoma spet pretvori v mirnost sreče. **Zavejmo se tudi, da so težave v našem življenju prisotne samo zato, ker življenja še ne obvladamo s prebujeno zavestjo.** In če so tu, učimo se iz njih! Ne potiskajmo jih stran, še manj v podzavest, ker bo od tam vse potisnjeno po zakonu resonance ali enakega z enakim zopet privabile enako boleče v naše življenje. Torej? Še želimo biti nezavedni perpetuum mobile? Ali smo že sposobni »vzeti življenje v svoje roke«?

Osvobodimo se togosti, sprejmimo to zavedanje in opazovanje bo postalo zanimiva življenjska igra. Iz življenja bodo odšli tudi glavoboli, bolečine v telesu, nespečnost, stresno doživljanje, obsedenost z materialnostjo, s časom in prostorom ter zataknenostjo v našo logiko, ki je v svetu duha enako neresnična, kot je neresničen tudi naš napuh. **Naša duša naj bo naš kompas**, naša božanska bit naj nas vodi in izpričuje v življenju bit resničnosti. Pogumno prepoznavajmo to resničnost v materialnem svetu, v katerem živimo. Lahkotnost bivanja brez izčrpljujočega prizadevanja za doseg cilja nam bo v naročje pripeljala milost in tisto, kar je za nas v trenutku, ki ga živimo, tudi najpotrebnejše, najboljše, najbolj harmonično ... Ko milost steče, tudi želje izginejo. Niso več potrebne! Saj vse teče in se dogaja samo po sebi. Če pa še so, zagotovo niso prepojene z nemirom.

Predaja in sprejemanje končno zaživita skozi naša dejanja. Iluzijo časa in prostora ter uma **prepoznamo kot slepilo**, poprej sicer potrebno, da se lahko igra življenja igra. In v časovno in prostorske ravni našega uma vnesemo mnogo širše dimenzije naše biti, ko postanemo gospodarji svojega življenja. Kot kreatorji iz nič (iz kozmične baze vseh zmožnosti) ustvarjamo vse. Ustvarjamo iz sebe in lastnih (neslutnih) možnosti. In smo končno zadovoljni.

Zatorej, ne upirajmo se učenju življenjskih izkustev, bodimo elastični v preraščanju čustveno miselnih vzorcev preteklosti in prihodnost se bo oblikovala skozi Milost Večnosti. Misel na prihodnost nas ne bo obremenjevala, prav tako ne preteklost, ampak se bo udejanjala v času brez prisile in zahtev. Presegli bomo našo čustveno miselno navlako in došli to, čemur pravimo božansko. Postali bomo izredno ustvarjalni in učinkoviti v mirnosti svojega uma in čustev ter v resonanci z vsem obstoječim na zemlji in v Kozmosu. **Ko bomo izpričevali svojo resnico, nas ne bo več skrbelo, kaj mislijo drugi.** Saj ni važno! Izpričevali bomo svojo prosvetljeno resnico Kozmične zavesti, ki je tako ali tako daleč od večinske zavesti, a edina, ki se jo splača izražati in živeti. Brez nasilja, utemeljevanja in dokazovanja se bo uresničevala sama.